

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๙ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๑

วิเวกของธรรม

คือท่านหลวงปู่แหวนเราพูดได้อย่างเต็มปากเหมือนพระพุทธเจ้า อย่าปล่อยให้กิเลสมาเหยียบย่ำทำลายธรรมของพระพุทธเจ้านะ โสดาเป็นโสดา สกิทาเป็นสกิทา คีลเป็นคีล สมาธิเป็นสมาธิ ปัญญา วิมุตติหลุดพ้น เป็นธรรมเหล่านี้ล้วน ๆ เป็นของตัวเอง กิเลสมายุ่งไม่ได้ เช่นว่าสำเร็จพระโสดา สำเร็จพระสกิทา สำเร็จพระอนาคา สำเร็จพระอรหันต์ นี่เป็นธรรมล้วน ๆ กิเลสเข้ามายุ่งไม่ได้ แต่พอพูดอย่างนี้สมัยปัจจุบันนี้กิเลส รุมนะ มันไม่ยอมรับไม่ยอมเชื่อ ถ้าเอาขี้หมูขี้หมาให้มันคว่ำมับ ๆ เลยมันอยากได้ลิบมือ คว่ำเอาทั้งลิบมือ เป็นอย่างนั้นนะเดี๋ยวนี้ มันหยาบขนาดนั้นนะจิตใจคน เห็นธรรมไม่ยอมรับ

เหมือนอย่างไก่เขาไปพบพลอยเม็ดหนึ่งงามดีมีค่ามาก จึงร้องเปรย ๆ ขึ้นว่า นี่ ถ้าเจ้าของของเจ้ามาพบเจ้าเข้าเช่นนี้ เขาคงเก็บเจ้าไปฝังไว้ในหัวแหวนตามเดิม แต่นี่ เจ้าไม่มีประโยชน์อะไรแก่เรา สู้ข้าวสุกข้าวสารเม็ดเดียวก็ไม่ได้ แล้วค่อยเหยียบหาข้าวเศษ ข้าวสารไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งปานนี้มันกลับบ้านแล้วยังไก่บ้าตัวนั้น เข้าใจไหม พวกนี้ พวกไก่บ้า พวกเรานี่ ออกจากไก่บ้านเป็นไก่บ้า

วัดป่าบ้านตาดแต่ก่อนมีแต่ไก่ป่าล้วน ๆ คือเขาอยู่ที่ตั้งเดิม เรามาสร้างวัดเขาก็อยู่ที่นี้ มีสองพวก ทีแรกอยู่ทางนี้พวกหนึ่ง อยู่ทางโน้นพวกหนึ่ง พอได้ยินเสียงทางนี้ ขึ้น ทางโน้นยกพวกมาตีทางนี้ พอได้ยินทางโน้นขึ้น ทางนี้ยกพวกไปตีทางโน้น นี่เป็นพวกไก่ป่าแต่ก่อนนะ ต่อมาก็กลายมาเป็นไก่บ้าน เลื่อนจากไก่บ้านลงมาเป็นไก่บ้า เดี่ยวนี้เป็นไก่บ้าทั้งหมด เห็นไหมยัวยี้ยี้ ๆ อยู่นี้มันเป็นไก่บ้าเสียหมดแล้วเดี๋ยวนี้ เป็นอย่างนั้นละ

คนเรานานไป ๆ มันก็เป็นแบบนี้ มันเลื่อนลง ๆ พูดถึงอรรถถึงธรรมไม่ยอมรับนะ พูดถึงเรื่องมรรคเรื่องผลเรื่องนิพพานไม่ยอมรับ อย่างที่พูดหลวงปู่แหวน หลวงปู่มั่น หรือครูบาอาจารย์ทั้งหลายที่เป็นเพชรน้ำหนึ่งนี้ นี่คือพระอรหันต์ มันแสงทันทินะ กิเลส รุมตีเลย นี่เห็นไหมอำนาจของกิเลสเวลานี้ มันเห็นขี้หมูขี้หมาเป็นทองคำ เห็นทองคำเป็นขี้หมาไปแล้ว มันไม่สนใจแหละ มันเก่งอย่างนี้

ไม่มีอะไรละเอียดเกินกิเลส เพราะฉะนั้นถึงได้ครองโลกละซี พระอรหันต์เท่านั้น มองเห็นหมดเลย รู้หมดมันจะออกเงื่อนไขไหน ๆ เพราะท่านปราบมันเรียบหมดแล้ว มันจะออกในกิริยาท่าทางใด ข้างนอกข้างในออกแบบไหนรู้หมด ไม่นั้นฆ่าไม่ได้ พวกเราหลงหมด มันออกมาแง่ไหน ๆ หลงหมดเลย ไม่มีคำว่ารู้หมด

ตะกั๊นนี้พูดถึงเรื่องหลวงปู่แหวนท่านทำไว้ ท่านจะมีความหมายสอนโลกอันหนึ่ง ท่านไม่ได้มาแก้งทำเอาเฉย ๆ นะ ท่านมีความหมาย เพราะท่านเคยทำเมื่อไร ท่านก็สูบเหมือนกับเราทั้งหลายสูบ บทเวลาท่านจะเอา ท่านเอาธนบัตรมาวนบุหรือสูบเฉยสบาย นั่นละเป็นบทเรียนบทสอนเรา หากไปตีความหมายกับท่านไม่ได้นะ ท่านจะมีความหมายของท่านสำคัญ ๆ พระอรหันต์สมัยปัจจุบันก็ดูเอาซิ นั่นแหละคือพระอรหันต์ ผู้สิ้นกิเลสแล้วนั่นแหละคือพระอรหันต์ ว่างั้นเลย แต่กิเลสมันฟังไม่ได้นะทุกวันนี้ หุกิเลสมันเป็นหุหามาตาเถื่อน เลยหุธรรมดาไป มันไม่ยอมรับเลยจะว่าไง ศาสนาจะหมดอย่างนี้เอง

คือกิเลสไม่ยอมรับเสียอย่างเดียว กิเลสขึ้นครองวัฏจักร ธรรมะเข้ามาชะมาล้างไม่ได้มันไม่ยอมรับ เหมือนอย่างหมูมันไปจมนปลักอยู่เห็นไหม หมูไปนอนจมนปลักอยู่ในขี้ตมขี้โคลน เอาขึ้นมาชะมาล้างไม่ได้นะ เอาน้ำมาชะมาล้างว่ามันสกปรกไม่ได้ นั่นคือความสะอาดของหมู เข้าใจไหม พวกขี้ตมขี้โคลนคือความสะอาดของหมู กิเลสพอกพูนหัวใจของสัตว์โลกคือความสะอาดของโลก

เวลานี้ประดับประดาตบแต่ง มีแต่ความสะอาดของโลกของกิเลสทั้งนั้น แต่เป็นความสกปรกของธรรมอย่างยิ่ง มองดูไม่ได้เลย เข้ากันได้ไหม ไปที่ไหน โอ๊ย หรุหระ ฯ มีแต่เรื่องกิเลสออกตีตลาดทั้งนั้น สะอาดสะอาดอันเท่าไรยิ่งดี ยิ่งขัดมันเข้าไปแล้วยิ่งดี เอาชะเล็กมาทาเอานี้มาทาแต่งโน้นแต่นี้สวยงามที่สุด นี่แหละสกปรกที่สุดของธรรมดูเอา ฟังให้ชัดวันนี้ ท่านดูไม่ได้ดูความสะอาดของกิเลส เป็นความสกปรกอย่างยิ่งของธรรม ธรรมสะอาดขนาดไหนเทียบเอาที่นี้ ฟังซิ มันต่างกันอย่างนั้นนะ

โลกที่ไหนจึงมีแต่เรื่องของอันนี้ สะอาดที่สุด แต่งเนื้อแต่งตัวก็เอาให้โก้หรูที่สุดเลยเทียบนะ ไม่มีอะไรเกินกิเลสทำความสะอาดแก่ตัวเองเลย นั่นคือมันสร้างความสกปรกให้ธรรมดู ทำทายธรรม เวลานี้กิเลสกำลังทำทายธรรม ขี้หมูขี้หมากำลังทำทายทองคำ เวลานี้เหยียบย่ำไปหมดเลย ที่ไหนต้องเป็นอย่างนี้ทั้งนั้นดูเอา เราไม่ได้หาเรื่องพูดออกมาอย่างอาจหาญเสียด้วยนะไม่ได้พูดธรรมดา ดูแล้วถึงได้พูด แต่ก่อนเราก็ไม่เคยพูด แต่ก่อนเราก็ไม่เคยรู้อย่างนี้ เดียวนี้มันรู้จะให้ว่ายังไง

ถึงได้ย้อหลังไปหาพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลาย โอ้โห ท่านเห็นอย่างนั้นเอง รู้อย่างนี้หรือ ท่านรู้อย่างนี้หรือ นั่น ท่านเห็นอย่างนี้หรือ ท่านท้อพระทัยท่านท้ออย่างนี้หรือ จะไม่ท้อยังงี้ มันมีตั้งแต่เรื่องของกิเลสปิดตันไว้หมดทุกแง่ทุกมุมจนหาทางออกไม่ได้ แต่โลกก็เพลนเป็นบ้ากันหมด ไม่สนใจที่จะหาทางออก นั่นฟังซินะ เก่งไหมกิเลส พูดแล้วสลดสังเวชนะ

พวกเรา ๆ ทั้งหลายนี้จึงให้พากันเสาะแสวงหา หาทางออกอย่างนี้แหละ อย่างสร้างบุญสร้างกุศล จะหาทางออกจากมูตรจากคุณที่เราเข้าใจว่าเป็นทองทั้งแท่งนี้ออกไป แล้วถึงกลับมาดูมัน มันเห็นเป็นกองขี้ขี้ควายไปหมด ขี้หมูขี้หมาเป็นส้วมเป็นถ่าน เป็นกิมิชาติพวกบุงพวกหนอนในถ่านไปหมด เวลาผ่านไปแล้ว แต่ก่อนก็ว่าเพลินเหมือนหนอนมันเพลินอยู่ในมูตรในคุณนั้น พันวิสัยนี้ออกไปแล้วจึงดูกันที่นี้

นั่นละธรรมท่านถึงท้อใจที่จะมาสอนโลก คือมันเลยเสียทุกอย่างทุกอย่าง ไม่มีอะไรที่จะเหมือนเลย โลกมันเป็นแบบเดียวกันหมด แล้วจะเอาอะไรมาเทียบ มีคนหนึ่งมาพูดเขาก็หาว่าคนที่พูดตามความจริงนั้นว่าเป็นบ้าเสียทั้งโลก เพราะกิเลสทำคนให้เป็นบ้ากันทั้งโลกทั้งจักรวรรจงะไร ธรรมแห่ลงมาไม่ได้นะ สอดออกมาไม่ได้ มันรุมทิ้งเอาแหกเลย นี่สลดสังเวชจริง ๆ

ยิ่งจวนตายเท่าไรยิ่งทำให้คิดมาก แต่ก่อนก็เห็นอยู่รู้อยู่ แต่ก็ทำประโยชน์ให้โลกไปธรรมดา ๆ ที่นี้จวนตายเข้ามาเท่าไรทำให้คิดเป็นห่วงเป็นใยโลก ทำยังไงมองดูที่ไหนมันไม่ได้หาทางออก มันมีแต่หาทางเข้าตลอด มองดูที่ไหน ๆ มีแต่หาทางเข้า บินเข้า ๆ บินเข้าในกองทุกชั้นนี้ไม่ได้บินออก นี่ชิมันน่าสลดสังเวช

แม้ที่สุดพวกพระในวัดเราพวกปฏิบัติธรรมนี้ก็เหมือนกัน มีแต่บินเข้า บินเข้ามุ้งเข้าหมอน มันว่าเป็นของดิบของดี อยู่ในมุ้งในหมอนในเสื่อในสาดเป็นของดี ถ้าลากเข้าทางจงกรมนี้ไม่ไปแหละ วิ่งเหมือนจุงหมาใส่ฝน เคยเห็นไหมจุงหมาใส่ฝน ฝนกำลังตกนี้จุงหมาไปชิ หมาถูกฝนมันร้องแฉก ๆ นี่ก็เหมือนกัน จุงนักภาวณาเข้าทางจงกรมนี้ร้องแฉก ๆ เหมือนจุงหมาใส่ฝนนั่นแหละ พวกเราที่พวกใส่ฝน หลวงตาบัวเป็นหัวหน้าจุงหมาใส่ฝน

นี่เราพูดถึงเรื่องความสะอาดความสกปรกของกิเลสกับธรรม ความสกปรกของกิเลสนั้นอย่างที่โลกเราเห็นนี้ ไปที่ไหนมีแต่สร้างความหรรษาฟูฟ่า สวย ๆ งาม ๆ บ้านก็ไม่ว่าที่ห้องก็หับ แล้วขัดเสียดจนเลื่อมพับ ๆ นี่ถือว่าเป็นความสะอาดยิ่งของคนเราที่เป็นคลังกิเลส นี่สะอาดอย่างนี้ แต่ธรรมมองดูแล้วความสกปรกของกิเลสสกปรกอย่างนี้นั้น ความสะอาดของธรรมเป็นยังไง คาดไม่ได้เลย ผู้ครองธรรมผู้เห็นธรรมเท่านั้นไม่ต้องคาดก็รู้ นี่โลกเป็นอย่างนี้

เพราะฉะนั้นจึงดูเอาซิไปที่ไหน ถ้าเรื่องความสะอาดสวยงามภายนอก โอ๊ย เอากันจริง ๆ นะ หรุ ๆ หรา ๆ ฟู ๆ ฟ่า ๆ ความสะอาดสวยงามภายในใจด้วยศีลด้วยทานการกุศลนี้ไม่ค่อยมีและไม่มี ความสะอาดอันนี้ที่ธรรมท่านสอนเพื่อความสะอาดอันนี้ ไม่มีใครสนใจง่าย ๆ นะ ถ้าความสะอาดของกิเลสเอาตายเข้าว่าเลย

ทุกซัชนหนโลกอยู่เวลานี้ก็เพราะความสะอาดของกิเลสหลอกโลกนั่นเองจะเป็นอะไรไป นี่ละกิเลสหลอกโลกหลอกจนน่าสลดสังเวชไม่ใช่หลอกธรรมดา ที่นี้โลกก็เพลนเป็นบ้าไปอีกเหมือนกัน ขนาดเดียวกันอีกแหละจะว่าไง มันเข้ากันไม่ได้เลย แล้วที่พูดอย่างนี้เราดำหนิใครไม่ได้นะ ไม่ใช่เป็นเรื่องดำหนิกัน หากเป็นหลักธรรมชาติอันหนึ่งที่ฝังอยู่ในหัวใจสัตว์ พาให้เป็นอย่างนั้นต่างหาก ตัวเราเองเราก็ไม่รู้ว่าจะอะไรผิดอะไรถูกอะไรสะอาดอะไรสกปรกเราก็ไม่รู้ แต่เราชวนขวยไปตามสิ่งที่มันปลักดันออกมาให้ชวนขวยให้ทำ เพราะธรรมชาติของมันมันชอบอย่างนั้น

เราก็เป็นตุ๊กตาอันหนึ่งให้มันเซดไปทางนั้นเซดไปทางนี้ ไม่รู้เนื้อรู้ตัว เหมือนควายก็เลยควายไปเสีย ไปที่ไหนมันหรรหรรพู้ฟ่า แม้ที่สุดในวัดในวาเป็นแบบโลกไปหมดเลย กิเลสไปตีตลาดหมดจนมองหาวัดไม่เห็น มองหาพระไม่เห็น ขนาดไหนฟังซิ นะ นี่หลวงตาบ๊วก็เป็นพระแล้วก็ดำหนิพระก็ดำหนิหลวงตาบ๊วด้วยว่าไง มันมองไม่เห็นไปที่ไหน โถ กุฎิก็หอบปราสาทชั้นดาวดึงส์สู้ไม่ได้ สวยงาม ตบแต่งเสีย..มิหน้าซ้ายังมีลายคงลายคราม ต้นดอกไม้ประดับประดาตกแต่ง ยิ่งสวยลึกเข้าไปกิเลสนะ นี่ละความสวยลึกของกิเลส เรียกว่าสกปรกสุดยอดของกิเลส

พระเรานี้รู้เมื่อไร ไม่รู้แน่ เฉพาะอย่างยิงวกมาหาหลวงตาบ๊วนี้ นี่ก็เอาธรรมพระพุทเจ้ามาพูดเฉย ๆ พูดให้พี่น้องฟัง หลวงตาบ๊วก็แบบเดียวกันหมด เห็นไหมหรร ๆ หรร ๆ ฟู้ ๆ ฟ่า ๆ ประดับตบแต่ง นี่ละเรื่องกิเลสตีหูตีตาหลวงตาบ๊วทั้งนั้นละจะทำไ

เราดูวีแวงครูบาอาจารย์อย่างสมัยปัจจุบันคือหลวงปู่มั่น เราดูวีแวงของธรรมที่ท่านนำมา ท่านไม่ได้นำมาหมดก็ตาม แต่พอเป็นคติเครื่องสอนใจพวกเรา ท่านไปอยู่ที่ไหนอยู่ได้ร่มไม้ อยู่ในกระต๊อบหล้าก็ดับก็แผ่นก็ไม่รู้ละ พอบังฝนบังฟ้าอยู่ไป อยู่ได้ร่มไม้ แต่ทางจงกรมท่านเลื่อมพับ ๆ เป็นแหวนไปนุ่นนะ นั่นละที่ทำงานของท่าน ท่านอยู่ผาสกด้วยงานอย่างนั้น กระต๊อบกระต๊อบนี้เป็นผ้าซั้วห่อทอง พออาศัยในเวลาครองขันธอยู่ไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้น ไม่ได้มีหวังอะไรกับมัน สิ่งที่หวังก็คือธรรมภายในใจ ใจหวังธรรมแล้วก็อยู่กับความพอในธรรมเป็นชั้น ๆ นะ

อย่างหลวงปู่มั่นอยู่ที่ไหนไปดูซินะ ท่านไม่มีคำว่ก่อว่าสร้างหรร ๆ หรร ๆ มีแต่เรื่องศีลเรื่องธรรม เรื่องสมาธิ เรื่องปัญญา วิมุตติหลุดพ้น แจงออกมาตลอด นั่งพับเป็นยังงัภาวนา นั้นเห็นไหม นั่นละชำระภายใน ซะล้างจิตใจให้สะอาด ไม่ได้มายุงกับสิ่งเหล่านี้ะ เป็นยังงัจิต..ภาวนา ไปอยู่ที่นั่นเป็นยังงั มีแต่เรื่องความสะอาดของธรรมภายในใจ ท่านทำอย่างนั้นนะ มีอะไรมาก็พอยังชีวิตให้เป็นไปในวันหนึ่ง ๆ เท่านั้น คือไม่มีอะไรเหนือธรรมว่กันเถอะ อันนั้นยอด ถ้าวายอดก็เลยยอดไปจากสิ่งเหล่านี้ที่โลกทั้งหลายหรรหรรพู้ฟ่าเป็นบ้ากันทั้งโลก ท่านไม่ได้เป็นอย่างนั้น

กุฎก็เป็นกระต๊อบเสีย ไปอยู่ ท่านไปอยู่ที่ไหนกันห้องศาลาหลังเล็ก ๆ อย่างนั้น
 ซิเราถึงหลงบ้าเข้าไปเวลาไปถึงที่แรกนะ ไปกลางคืนนี่นะ เข้าไปในวัดพวกโยมเขาบอก
 ทาง ให้ไปตามนี้ ทางเป็นทางป่านี้ะบุกไป ไม่มีทางไปต้องบุกไปแล้วจะถึงวัดท่านว่า
 งั้น เราก็บุกไปกลางคืน พอโผล่เข้าไปแล้วไปมองดู ศาลาหลังนี้ไม่ได้ใหญ่โตนะ หลัง
 เล็ก ๆ ไม่ได้เท่าครัวเรา ถ้าว่าใหญ่โตก็เท่าครัวเรานั้นแหละ แต่ไม่ได้หรูหราเหมือนครัว
 หลวงตาบ้านะ อันนี้ครัวของหลวงตาบ้านั้นหรูหรา เขายังจะมาประดับประดาตกแต่งให้
 อิกนะ ไม่ใช่ของเล่นนะ

เราเข้าไปไปเห็นศาลาท่าน ไปดู เอ้ นี่มันยังงัยกันนะ ถ้าว่ากุฎก็รู้สึกจะใหญ่ไป
 หน่อย ถ้าว่าศาลาก็รู้สึกจะเล็กไปหน่อย นึกในใจนะ แล้วเดินถ่อแล้วมอง มันมีดนี้
 ท่านเดินจงกรมอยู่ข้าง ๆ ศาลานี้ ท่านกันห้องอยู่ในศาลาหลังเล็ก ๆ นั้นแหละ ฟังซิ
 หลังขนาดเล็ก ๆ นั้นท่านยังกันห้องอีกนะฟังซินะ เราก้ไปยืนถ่อนั้นถ่อนี้ ท่านยืนอยู่
 ท่านเห็นเราแล้ว ท่านเดินจงกรม

จากนั้นก็ ไครมานี้ วังนั้นะ ก็บอกว่ากระผม ขึ้นละนะที่นี้ะพอบอกว่ากระผม
 อันผม ๆ นี้ตั้งแต่คนหัวล้านมันก็มีผมตรงที่มันไม่ล้าน ฟังซินะ แยังที่ไหนเอาฟัง เราจับ
 ได้ทุกกระเบียดเลย อันผม ๆ นี้ตั้งแต่คนหัวล้านมันก็มีผมตรงที่มันไม่ล้าน คือตรงที่
 มันไม่ล้านมันก็มีผมจริง ๆ ไซ้ไหม มีข้อแยังที่ไหน กระผมพระมหาบัว ก็ว่าอย่างนั้นซี
 มันจึงจะรู้เรื่องรู้ราวกัน อันนี้ผม ๆ ไครจะไปรู้เรื่อง เพราะไครก็มีผมเต็มหัวทุกคน ท่าน
 เลยแหยเอาอีก เสียงท่านลั่น พระเดินจงกรมอยู่ตามนั้นก็แตกกันมาหมดเลย

ท่านจะขึ้นไปจุดตะเกียงโປ้ะเล็ก ๆ ตะเกียงมีแก้วครอบรูปดอกบัวเล็ก ๆ ท่าน
 กำลังเตรียมจุด พระก็เลยปั๊บปั๊บนขึ้นมาจุดให้ท่าน เวลาขึ้นไปแล้วท่านก็ธรรมดาไม่ชู้
 เหมือนที่แรก โอ๊ย ถึงใจที่ท่านพูดว่าผม ๆ ตั้งแต่คนหัวล้านมันก็มีผมตรงที่มันไม่ล้าน
 หาที่แยังไม่มี แล้วก็กราบเรียนท่าน ผมชื่อพระมหาบัว เออ ก็ว่าอย่างนั้นซี ใ้ฉันผม ๆ
 เด็กมันก็มีผม ท่านย่นเข้ามาอีก เด็กมันก็มีผมจะว่าไ

นี่พูดถึงเรื่องที่อยู่ของท่าน นั้นละดูเอา ธรรมชาติอันเลิศเลออันหนึ่งโลกมองไม่
 เห็นเลย โลกตาบอดกันหมดไม่มีใครเห็น ที่พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านทรงไว้ไม่มี
 ใครเห็น แล้วไปพูดให้ไครก็จะไปรู้เรื่องรู้ราวอะไร พูดสอนไปอย่างนั้นแหละ ลูบคลำไป
 อย่างนั้นผู้ฟังก็ดี ท่านสะอาดที่ไหนภายนอก เรื่องของกิเลสท่านปล่อยให้เป็นเรื่องของ
 กิเลสไป เรื่องภายในของท่านสะอาดขนาดไหน ถ้ามแต่เรื่องศีล เรื่องสมาธิ เรื่องปัญญา
 เรื่องวิมุตติหลุดพ้น พูดกันคุยกันแต่เรื่องเหล่านี้ ไม่ได้ถ้ามถึงเรื่องก่อนนั้นสร้างนี้ ยุ่งนั้น
 ยุ่งนี้ เหมือนสมัยปัจจุบันนี้ เป็นบ้ากันทั้งชาวบ้านชาววัดทุกวันนี้ ทั้งเขาทั้งเรา ต่ำหนิ
 ไครไม่ลง

หลักธรรมชาติมันหากพาเป็นไปเองนะ เราจะไปว่าใครตั้งหน้าตั้งตาแกล้างฝ่าฝืน ธรรมชาติพระพุทธรเจ้า ไม่มี มันหากเป็นในหลักธรรมชาติของกิเลส มันฝ่าฝืนเองของมัน ถ้าหากว่าฝ่าฝืนธรรมชาติมันก็ฝ่าฝืนเองของมัน จึงพาให้เราได้ต่อสู้กับธรรม เป็นข้าศึกของธรรมไป

นี่เราพูดถึงตัวอย่างที่เราพอมายจับเอาได้ ตำรานั้นมีชัดเจนไม่สงสัย เราเรียนมาแล้ว แต่เมื่อไม่มีผู้มาทำเป็นหลักฐานพยานมันก็ไม่แน่ใจ เมื่อเห็นพยานอันนี้มันก็แน่นแฟ้นขึ้นไป เพราะเห็นท่านทำ ท่านทำตรงไหนถูกกับคัมภีร์ไหน ๆ มันจะวิ่งรับกันทันที ๆ เพราะเราเรียนมาแล้วนี้ ไม่มีอะไรผิดเพี้ยนเลย นี่ละความสะอาดของธรรม อยู่อย่างสบาย กินอย่างสบาย นอนอย่างสบาย ความเป็นอยู่ทุกอย่างสบายหมด ไม่ยุ่งเหยิงวุ่นวายก่อกวน ไม่ติดไม่ตันมันก็ไม่ยุ่งละซี ไม่ยุ่งก็ไม่เป็นทุกข์มากละซี มันต่างกันอย่างนั้น

นี่เราพูดถึงเรื่องธรรม ความสะอาดของธรรมกับความสกปรกของกิเลส เวลานี้กำลังเลอะเทอะหมด ไม่มีใครรู้ว่านี่คือกิเลส ความสะอาดสะอาดเต็มบ้านเต็มเมือง ทุกสิ่งทุกอย่างขัดเสียนจนเป็นเงา ขัดกิเลสขัดเสียนจนเป็นเงา เป็นเงาเท่าไรยิ่งสกปรกจนเป็นเงา ธรรมท่านดูเหนืออื่นอีกนี่ ต่างกันอย่างไบบ้างพวกเราทั้งหลายไม่รู้

เวลานี้ศาสนาจะไม่มีตนมีตัวละนะ พระพุทธรเจ้าก็จะมีแต่ชื่อแต่นามในคัมภีร์ใบลาน ตัวจริงของพระพุทธรเจ้าจะไม่ปรากฏวิเวกแห่งความเชื่อถือของคนเวลานี้ ขนาดนั้นละ เมื่อมีผู้ปฏิบัติตามหลักธรรมที่ทรงสอนไว้โดยถูกต้อง แล้วก็ไปเจอตามที่ธรรมสอน เจอตามที่ท่านสอน เจอศีล เจอสมาธิ เจอปัญญา เจอวิมุตติหลุดพ้น เจอเปรตเจอผี เจอทุกสิ่งทุกอย่าง สัตว์เต็มโลกธาตุ ไม่มีอะไรมากยิ่งขึ้นกว่าวิญญานของสัตว์ ทั่วแดนโลกธาตุท่านเห็นหมด แต่พวกเรามืดหมดไม่เห็น ต่างกันอย่างนี้

นี่คือตนคือตัวคือเนื้อคือหนัง ที่สอนนี่ สอนสิ่งใดสิ่งนั้นมีจริง ๆ เป็นตนเป็นตัว เป็นเนื้อเป็นหนังจริง ๆ ไม่ใช่เป็นลมเป็นแล้ง ว่าศีลเป็นศีล ว่าสมาธิเป็นสมาธิ ว่ามรรคผลนิพพานเป็นมรรคผลนิพพาน ออกมาจากพระพุทธรเจ้าที่ทรงไว้แล้วโดยสมบูรณ์ ที่ว่าเปรต ๆ ว่าผี ๆ หรือว่านรก ๆ ว่าบาปเป็นบาป ว่าบุญเป็นบุญจริง ๆ เหมือนกันกับที่ท่านทรงไว้ทุกอย่างนั้นแหละ เพราะท่านทรงไว้แล้ว ท่านดูหมดเห็นหมดนำมาสอนพวกเรา เป็นความจริงทั้งหมด จะว่าภายนอกภายในก็เป็นความจริงเหมือนกัน

เหมือนกับต้นไม้ นี่ต้นของมัน เอา กิ่งของมันแตกไปตรงไหนก็คือกิ่งของไม้ต้นนี้ นี่จะแยกออกไปเป็นเปรตเป็นผี นรกอเวจี หรือเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม ก็กิ่งก้านสาขาออกไปจากหลักใหญ่คือต้น ได้แก่ธาตุรู้อันกระจ่างแจ้งของพระพุทธรเจ้าเป็นโลกวิทูนี้แล รู้ไปเห็นไปหมด สิ่งนั้นเป็นนั่น สิ่งนั้นเป็นนั่น มาสอนพวกเรา แล้วพวกเรา

ไม่เชื่อ สุดท้ายไม่เชื่อจนกระทั่งลำดับคือพระพุทธเจ้าว่ามีหรือไม่มี มาโกหกโลกไปอย่างนั้นว่างั้น นี่เห็นไหมกิเลสมันเก่งไหม

ท่านสอนกิเลสก็สอนอยู่ที่หัวใจสัตว์โลก โลกก็ไม่ยอมรับว่าตัวมีกิเลสประเภทใดบ้าง พอที่จะเจียรไนพิจารณามันบ้าง ไม่เห็นไม่ดูมันก็ไม่รู้ตลอดไป มีตลอดไปอย่างนี้จะว่าไง นี่เราพูดถึงความสะอาดของธรรมกับความสกปรกของกิเลส ความสะอาดของกิเลสกับความสะอาดของธรรมต่างกันอย่างไร เดี่ยวนี้มีแต่เรื่องของกิเลสตีตลาดหมดนะ ในวัดโนว

เข้าไปหาหัวใจก็เหมือนกันนะ เดินจงกรมหย็อก ๆ นี่ใจมันเพลินเป็นบ้าอยู่ข้างนอก ไม่อยู่กับธรรม สมมุติว่าบริกรรมพุทโธ ธัมโม สังโฆ หรืออะไรก็ตาม มันไม่อยู่ที่นี้ มันจะให้กิเลสลาไป ๕ ทวีป กิเลสเอาไปเสียจน..เอาดับเอาปอดไปกินหมด ไม่มีดับมีปอดเหลือ เหลือแต่หนังห่อกระดูก แล้วก็เดินหย็อก ๆ เข้ามาที่พักที่กุฏิ วันนี้เดินจงกรมไม่ได้เรื่องอะไร เดินจนเหนื่อยจนจะตายไม่ได้เรื่องอะไร ก็เรื่องไปหามันไม่บอก นั่นละได้เรื่องคือเรื่องของกิเลสมันก็ไม่บอกเสีย แล้วก็มาลูบมาคลำหาธรรมว่าไม่ได้เรื่องอะไร มันไม่ได้หาธรรมมันหากิเลส ก็ได้แต่เรื่องของกิเลส

อย่างนี้หยุดเสียดีกว่า เดินจงกรมไม่เอาละ แล้วเอาอะไรละ ที่ว่าไม่เอาธรรมนี้แล้วเอาอะไร เอากิเลส ตรงนั้นมันไม่บอกนะว่าเอากิเลสเสียดีกว่า มันไม่ว่านะ เก่งไหม กิเลส ละเอียดไหม นี่โลกถูกหลอกอย่างนี้ พิจารณาเข้าไปซิ เอ้า ใจดวงเดียวนี้เวลามันหนามันหนาจริง ๆ เราเคยพูดแล้ว หนาเสียจนกระทั่งสู้กิเลสไม่ได้ น้ำตาร่วงลิมเมื่อไร ผิงลึกที่สุดเลย นี่เวลากิเลสกำลังกล้า ถ้าเป็นน้ำก็เชี่ยวจัดที่สุดเลย ตั้งสติพับลัมผล็อย ถูกมันปิดตก ๕ ทวีป ตั้งสติ ตั้งปัญญา ศรัทธา ความเพียร ไม่มีอะไรติดตัวได้เลย ตั้งพับลัมผล็อย ๆ ถูกพลังของกิเลสพัดเอา ๆ ตก สู้มันไม่ได้น้ำตาร่วง มันก็เห็นประจักษ์ ในใจดวงนี้

เวลาพัดกันเหวี่ยงกันไม่หยุดไม่ถอย ก็พอลืมหูลืมตาบ้าง จากนั้นก็มีกำลังขึ้น ๆ ที่นี้ธรรมค่อยมีกำลังขึ้นแล้วค่อยเห็นโทษของกิเลสไปเรื่อย ๆ นะ ถ้าธรรมไม่มีกำลัง แสงสว่างก็ไม่มีในจิต ก็ไม่มองเห็นโทษละชิ ที่นี้พอแสงสว่างแห่งธรรมเกิดขึ้น ใจมีความสงบขึ้นก็มองเห็นเรื่องรอบตัวของตัวเอง กิเลสมันอยู่ในตัวรอบหัวใจก็เห็นละชิ ธรรมก็อยู่ที่นั่น ส่องออกมาก็เห็นกันละชิ กระจ่างแจ่มขึ้นมา ติดขึ้นมา ๆ สว่างขึ้นมาเรื่อย สว่างเป็นชั้นหยาบชั้นละเอียด

ชั้นนี้เห็นนี้ ชั้นนั้นรู้นั้น ๆ มันจะเป็นของมันเองไม่ต้องไปถามใคร หากเป็นในหลักธรรมชาติของผู้รู้ ค่อยเปลี่ยนแปลง จิตก็เริ่มสว่างกระจ่างแจ่มขึ้น มีความผ่องใส ละเอียดลลอปไปเรื่อย ๆ ความรู้ความเห็นต่าง ๆ ก็กระจายออกไป ๆ กว้างออกไป ๆ

เอา ฟาดให้มันถึงที่สุด จนกระทั่งถึงจิตหลุดพ้นจำเท่านั้นเอง อะไรหาประมาณได้ที่ไหน ความสว่างจ้าของจิตที่หลุดพ้นแล้วจากสิ่งครอบงำ ปิดบังดำปือคืออะไร คือกิเลส พ้นไปหมดแล้วจ้า อ้อ มีกิเลสอันเดียวนี้เท่านั้นปิดบังจิตใจนี้ไว้ ไม่ให้มองเห็นสิ่งทั้งหลายที่มีอยู่เต็มโลกเต็มสงสาร พอเปิดนี้ออกแล้วไม่ต้องบอก ไม่ต้องไปถามพระพุทธเจ้า ถามท่านทำไมของอย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน ถามกันหาอะไร นั่นเวลามันจำมันจำอย่างนั้น

นั่นละอำนาจของจิตอำนาจของธรรม เวลาชะล้างกันได้ ธรรมนั้นละมาชะล้างสิ่งที่ว่าสกปรกโสภณทั้งหลาย ธรรมก็คือความดีของเรา สร้างลงไปทำลงไป จะเป็นอุปกรรมหนุนเข้าไปให้รู้อย่างนี้ไม่เป็นอย่างอื่น ธรรมพระพุทธเจ้าย่อมพาหาทางออกจนได้นั้นแหละ ถ้าเรื่องของกิเลสมีแต่หมุ่นเข้า ๆ เสมอ อย่างที่บอกเรื่องของกิเลส ไล่เข้าทางจกรรมร้องไห้ ๆ เหมือนจูงหมาใส่ฝน ถ้าเรามีหุทิพย์เราจะได้ยินเสียงร้องไห้ ๆ อยู่ตามนี้ เฉพาะอย่างยิ่งในครัวร้องไห้ ๆ อยู่ตามนั้น ทางนี้ก็พระร้องไห้ ๆ ลากเข้าทางจกรรมมันไม่ยอมเข้า ร้องไห้ ๆ หามมอน

อันหมอนมันก็นอนมาแต่พ่อแต่แม่ของใครของเรา มันก็ไม่เห็นเบื่อเห็นเมา ถ้าจูงใส่ทางจกรรมมันร้องไห้ ๆ มันหยาบไหมกิเลสของเรา นี่เวลามันหยาบมันฝืนขนาดนั้นนะ เราจะทำคุณงามความดีนี้มันฝืนนะ ไม่ว่าจะการทำทาน การรักษาศีล ให้ทานเงินบาทหนึ่งนี่กำแล้วกำเล่าไม่ยอมปล่อย เพราะความตระหนี่ นี่เวลามันหนามันมีกำลังกล้า มีอำนาจมากมันให้เราทำ เปิดออกมาดูก็เสียดาย แล้วกำ แล้วเปิดออกมาจะให้ทานที่ไหน มันกำมันเสียดาย นี่อำนาจของกิเลส เรายังไม่รู้ว่ามันเป็นกิเลส ๆ นั่นซิ ผู้ทำนรู้ทำนรู้นี้จะว่าไง

มันกำแล้วแบ สุดท้ายเงินกระดาษาอย่างทุกวันนี้เลยเปียกเป็นน้ำไปหมด เลยทิ้งไม่ได้ทานทั้งไม่ได้สะแตกเจ้าของก็ดี ไม่ต้องว่าไม่ได้กินนะ ต้องว่าสะแตกมันถึงทันกันกับกิเลสตัวมันหยาบ ๆ เจ้าของก็ไม่ได้กิน ทานก็ไม่ได้ทาน นี่เวลามันหยาบ ทีนี้เมื่อได้ยินได้ฟังอรรถธรรมเข้าไป ค่อยส่งเข้าไป ทีนี้ความตระหนี่ถี่เหนียวมันจะค่อยคลี่คลายออกไป เพราะธรรมความเสียสละมันผลักดันออกให้เปิดออกให้แบมือออกได้ เอ้า ทีนี้ทานได้ ๆ ทีนี้เพิ่มเข้า พลังมากเข้า ๆ แบนเลยทีนี้นะ ไม่ได้ทานอยู่ไม่ได้ วันหนึ่งอยู่ไม่ได้ นี่อำนาจแห่งธรรมตีกิเลสตัวนี้แตกออกไปแล้ว

แต่เราก็ไม่รู้ที่เราตีกิเลสประเภทนี้แตก แต่เราก็อยากทำบุญตามเรื่องของเรา เรายังไม่รู้อยู่นะ ทำโดยหลักธรรมชาติ นี่ละละเอียดมากไหมธรรม กับกิเลสละเอียดมากขนาดไหน แต่ตามกันทั้งหมด พวกเราไม่รู้ ทั้ง ๆ ที่แต่ก่อนเราตระหนี่ถี่เหนียว เราก็ไม่เห็นโทษแห่งความตระหนี่ถี่เหนียว ครั้นเวลาเราเสียสละไปแล้วเราอยากทำบุญให้

ทาน เราก็ไม่รู้คุณค่าแห่งธรรมของเรา ระยะเวลาไม่รู้ แต่มันมีอันหนึ่งทำให้เป็น ดันให้ออยากทำบุญให้ทาน นี่คือความดี เราก็ยังไม่รู้ คือมันยังไม่ถึงขั้นรู้ หากเป็นความดีหนุนกันไป พัดกันไปกับกิเลสนั้นแหละ ทีนี้ต่อมาครั้นไม่ได้ทำบุญให้ทานอยู่ไม่ได้นะ มันหากเป็นอยู่ในหัวใจนั้นแหละ

นั่นอำนาจแห่งธรรมมีมากขึ้น ๆ แล้ว ทีนี้เบิกกว้าง ๆ แล้วเอาเลยนะ พูดถึงเรื่องความเพียรก็เหมือนกัน เติบจนกรม นั่งสมาธิภาวนา อย่างที่ว่าแหละเหมือนจุงหมาใส่ฝนเวลามันไม่ได้เรื่องได้ราว พอได้เรื่องได้ราวนี้มันขยับเข้า ๆ พอได้เหตุได้ผลได้หลักได้เกณฑ์ ธรรมเต็มตัวเข้าภายในจิตใจแล้ว ความซี้เกียจซี้คร้านท้อแท้อ่อนแอจะค่อยหายหน้าไป ๆ ความขยันหมั่นเพียรจะคืบหน้า ๆ ต่อไปสิ่งเหล่านั้นไม่มีเลย มีแต่ความเพียรหมุนตัว ท่านเรียกว่าความเพียรกล้า

ไม่ว่าจะเติบโตจนกรม นั่งสมาธิภาวนา นอนไม่หลับถึงขั้นมันจะไปแล้วนะ ยังไงก็ไม่ยอมมีแต่จะไปทำเดี่ยว ให้รอดพ้นทำเดี่ยว ตายก็ตาย คราวนี้เรื่องความซี้เกียจซี้คร้านท้อแท้อ่อนแอ เราจะได้เห็นโทษของมันอย่างประจักษ์ใจ เมื่ออำนาจของธรรมมีกำลังแก่กล้าขึ้นแล้ว สิ่งเหล่านั้นไม่มี มีแต่ความที่จะไปทำเดี่ยว ได้แต่ขยับยังเอาไว้ ไม่รู้ไม่ได้ เหล่านี้เป็นธรรมทั้งนั้น เหล่านี้เป็นกิเลส คณะนั้นเป็นไฟ คณะนี้เป็นธรรม แต่เราไม่รู้ว่าเป็นกิเลสเป็นธรรมนะ เวลามันผ่านของมันไปแล้วรู้หมดเลย

นั่นละธรรมชาติที่ท่านรู้หมดเอามาสอนพวกเราที่มีดมิตปิดตา เพราะฉะนั้นคนจึงไม่ค่อยเชื่อธรรม เพราะอำนาจของกิเลสมันปิด มันหนาจริง ๆ

เอาละให้พร